



BİR KÜRT, BİR ERMENİ, BİR TÜRK SANATÇI

Geçen hafta Venedik'e akın ettik. Venedik çıkışlı çok haber yaptık. Ziyaretimizin sebebi, dünyanın en saygın sanat etkinliklerinden olan Venedik Bienali'ydi. Venedik'te bulunan köşe yazarlarının çok anlattığı etkinliklerden ben de payıma düşenleri not ettim.

İşte Venedik maceramızdan aklımda kalanlar;

■ Kelimenin tam anlamıyla Venedik'e çıkarma yaptık. Türkiyeli sanat kurumları, sanatçılar, sanat danışmanları, iş dünyası, gazeteciler ve cerniyet hayatının gözde isimleri, hepimiz sanat için yollara düştük.

■ Bienal zamanı Venedik'e olan talebin katlanmasına ve fiyatların sıçramasına rağmen, en pahalı ve seçkin mekanlarda çoğunluğu, Türkiye'den gelenler oluşturdu. Venedik'ten bakıldığında ülkemizin ekonomik ve kültürel düzeyi göz kamaştırıldı.

■ Ahmet Güneştekin Bienal'le eş zamanlı sergisini, Venedik'in merkezi olan San Marco meydanında, kanal manzaralı yüzlerce yıllık tarihi mekan 'La Pieta'da sergilerken, Sarkis'i ağırlayan Türkiye Pavyonu Bienal'in iki ana bölümünden biri olan 'Arsenale'de gerçekleşiyor. Üstelik bu mekan 20 yılına Türkiye'ye tahsis edilmiş durumda. Kutluğ Ataman'ın ana sergiye davet edilen 'Sakıp Sabancı'nın Portresi' ise 136 sanatçının katıldığı uluslararası seçkide yer alıyor. Kısacası, Türkiyeli sanatçıların eserleri Venedik'in ve Bienal'in en merkezi alanlarında izleniyor.

■ Venedik'te bir Kürt, bir Ermeni, bir Türk sanatçı, gerçek Türkiye mozağini gözler önüne seriyor. Herkes Türkiye'yi temsil ediyor. Ahmet Güneştekin'in ifadesiyle, "Bu tablo Türkiye'yi tarif ediyor."

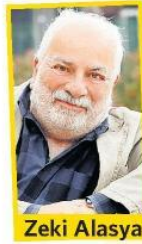
■ Venedik şehri ise, Bienal'in ekonomisine getirdiği canlılığın tadını çıkarıyor. Sanatın sadece zihinsel değil ekonomik karşılığı da olduğunun adeta ispatı oluyor.

'Venedik Bienali' 9 Mayıs - 22 Kasım tarihleri arasında gerçekleşiyor. Yolunuz Venedik'e düşerse, sanatçılarımızın eserlerini görmeyi ihmal etmeyin.



Zeki Alasya'nın ardından

Bu hafta, hüznü de yaşadık. Usta sanatçı Zeki Alasya'nın vefatı hepimizi üzdü. İstanbul'a döndük, Alasya'yı son yolculuğuna uğurladık. Cenaze törenleri her zaman zordur, sevilen insanın ardından son görevini yerine getirmek isteyen dostları vardır. Olması gereken de budur, "Ne çok seveni varmış" deriz. Ama, 'ünlü'lerin cenaze törenleri, uğurlamaya gelen diğer 'ünlü'leri görmek için bir bahane oluyor. Ellerde telefonlar, izinsiz fotoğraflar çekiliyor. Canlı yayında, tanıdıklarına el sallamak da cabası. Bu duyarsızlık beni de isyan ettirdi. O sırada, Aydemir Akbaş ve Behzat Uygur duygularına tercüman oluyor. Onların cümleleriyle bir daha söyleyeyim. "Cenaze törenleri kutsaldır, fotoğraf çekmek için toplanılan yerler değildir. Birakın acımızı yaşayalım."



Zeki Alasya